அந்த அவையை நடத்திச் செல்கிறபோது சில முடிவுகளை எடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். நீதிமன்றமாவது Cool head-ஆக இருந்து எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் நிம்மதியாக இருந்து பிரச்சினையை ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கலாம். இங்கே சபாநாயகர் அவருடைய முன்னறிவு காரணமாக உடனுக்குடன் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டியவர். எனவே, அவர் வழங்கிய அத்தனை தீர்ப்பும், முதல் நாள் எடுத்த அத்தனை நடவடிக்கையும் இந்தச் சபையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்ற காரணத்தால் அதுகுறித்து நீதிமன்றம் தலையிட முடியாது என்ற உண்மையை மட்டும் நான் இங்கே தெரிவித்து, என் உரையை நிறைவு செய்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்.

***மாண்புமிகு கலைஞர் மு. கருணாநிதி:** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தில் காலையிலிருந்து இதுவரையில் எல்லாக் கட்சிகளினுடைய தலைவர்களும், சட்டம் பயின்ற, சட்டம் தெரிந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இறுதியாக எனக்கு முன்னால் பேசிய அவை முன்னவர் பேராசிரியர் அவர்களும், அவருக்கு முன்பாக இங்கே உரையாற்றிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்றும் அனைத்துக் கட்சிகளினுடைய தலைவர்களும் வெளியிட்டுள்ள அந்தக் கருத்துகளோடு என்னுடைய கருத்துகளையும் நான் இணைத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன். முதலில் இன்றையதினம் இந்த அவையிலே உங்களைக் காணும்போது உங்களுடைய தோற்றத்தைப் பார்க்கும்போது நான் பல்வேறு உணர்வுகளுக்கு ஆட்படுகிறேன். என்றைக்கும் புன்னகை தவழுகின்ற முகத்தோடு, எந்தக் கடுமையான பிரச்சினைகள் வந்தாலும் அதை இலகுவாக எதிர்கொள்கின்ற திறத்தோடு அவையை நடத்தி வருகிற தாங்கள் - தாங்கள் அப்படிக் கருதுகின்றீர்களோ இல்லையோ நான் கருதுகிறேன்—இன்றைக்கு ஒரு சிக்கலான நிலையில் அமர்ந்திருக்கிறீர்களோ என்று கருதுகிறேன்.

எப்போதுமே அதிகமாக யாருக்குச் செல்லம் கொடுக்கிறோமோ, அவர்களால் ஒரு தொல்லை வருகிறபோது, அளவுக்கு மீறிய துன்பம் நம்முடைய நெஞ்சைத் துளைத்ததுண்டு. என்னுடைய அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். தங்களுடைய அனுபவமும் இந்த அவையைப் பொறுத்த அளவிலே சரியாக இருக்குமென்றே நம்புகிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) ஏனென்றால், இன்றைக்குத் தங்களுடைய உயர்வை எடுத்துச்

சொல்லி, தங்களுடைய மேன்மையைப் புகழ்ந்து, தங்களுடைய சொல்தான் சட்டம் என்கிற அளவுக்குப் பாராட்டிப் பேசிய பல உறுப்பினர்களுக்கு, கட்சித் தலைவர்களுக்குக் கிடைக்காத சலுகையும், உரிமையும், யாருக்குத் தங்களால் கிடைத்ததோ, அவரால் இன்றையதினம் இந்த அவையில், நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான பல கருத்துகளை எடுத்துக்கூறக்கூடிய நிகழ்வு நடைபெறாமல், அவரைப் பற்றிய கருத்துகளை எடுத்துக்கூறக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதை நான் எண்ணிப் பார்த்து வருத்தப்படுகிறேன்.

பிற்பகல் 12-55

அவையினுடைய ஒவ்வொரு கணமும் விலையுயர்ந்தது. மக்களுடைய வரிப் பணம் செலவழிக்கப்பட்டு, இந்த அவையினுடைய ஒவ்வொரு கணமும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இன்றைக்குக் காலை கேள்வி நேரம் முடிந்து, 10-1/2 மணி முதல் இதுவரையில் அந்த மக்களுக்காக, அவர்களுடைய நன்மைகளுக்காக, அவர்களுடைய முன்னேற்றங்களுக்காக வடித்தெடுக்கப்பட்டு இந்த அவையின் முன்னே வைக்கப்பட்ட வரவு-செலவுத் திட்டத்தை, நிதிநிலை அறிக்கையைப் பற்றிய கருத்துகளை ஆதரித்தோ, எதிர்த்தோ அல்லது அரிய யோசனைகளைக் கூறியோ வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டிய கருத்துகளைப் பெற முடியாத நாளாக இந்த நாள் ஆகிவிட்டது. ஆனாலும், இங்கு நாம் எல்லாம் வந்து அமர்வதற்குக் காரணமாக இருந்த ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய ஒரு நாளாக இந்த நாள், வேறுவகையிலே அமைந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடவில்லை.

இன்று உருவாகியிருக்கிற பிரச்சினையை, சட்டப்பேரவையா, நீதிமன்றமா என்ற கேள்வியின் அடிப்படையிலே எழுந்துள்ள பிரச்சினையாக நான் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்றுதான் திடமாக நம்புகிறேன். இந்தப் பிரச்சினையை இலாவகமாகத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் முதலமைச்சர் என்று நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மெத்தப் பெருந்தன்மையோடு, நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் பலம் வாய்ந்தவனோ, இல்லையோ, இந்தப் பிரச்சினையிலே, நீதிமன்றத்திற்கும், சட்டப்பேரவைக்கும்—நான் பலமாக உள்ளவன் அல்ல; இருந்தாலும்கூட — பாலமாக இருப்பேன் என்பதை எடுத்துக்கூறப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) அத்தகைய பாலம் அமைக்கப்பட வேண்டும்; அமைந்திருக்கிற பாலத்தை யாரும்

தகர்த்துவிடக் கூடாது; பாழாக்கிவிடக் கூடாது என்ற தூய எண்ணத்தினுடைய அடிப்படையிலேதான், இங்கே உரையாற்றிய அத்தனை தலைவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துகளை எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

இதே அவையில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்வை நினைவூட்டுவது என்னுடைய கடமை. 1992 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 4 ஆம் நாள், உயர்நீதிமன்றத்திற்கும் சட்டப் பேரவைக்கும் இடையிலே எழுந்த பிரச்சினை அல்ல; உச்சநீதிமன்றத்திற்கும், சட்டப்பேரவைக்கும் இடையிலே எழுந்த ஒரு பிரச்சினை; ஒரு பத்திரிகையின் மீது உரிமைப் பிரச்சினை வழங்கப்பட்டு, அதன் காரணமாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையின்பேரில், உச்சநீதிமன்றம் வரையிலும் வழக்குச் சென்று, அதைப் பற்றிய ஒரு தீர்மானம், தனித் தீர்மானமாக, அன்றைய அவையினுடைய முன்னவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் கொண்டு வந்தத் தீர்மானம், அந்தத் தீர்மானத்தினுடைய வாசகங்களில் மிக முக்கியமான சில பகுதிகளை மாத்திரம் இங்கே நான் படித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

பிற்பகல் 1-00

"தீர்மானம். 1992, மே 4, இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் 194-வது பிரிவின்படி, தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை, மற்ற பேரவைகளைப் போல தனித் தன்மை வாய்ந்த பொறுப்புகள், கடமைகள் மற்றும் உரிமைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளது. பேரவையின் உரிமைகளையும், உறுப்பினர்களின் உரிமைகளையும் எல்லா வகையிலும் காக்க வேண்டிய முழுப்பொறுப்பும், கடமையும் இந்தப் பேரவைக்கு இருக்கிறது. இவற்றைப் பொறுத்தவரை, பேரவையின் உரிமைகளும் நடவடிக்கைகளும் நீதிமன்றங்கள், மற்றைய அமைப்புகள் தனி மனிதர் ஆகியோரின் தலையீட்டிற்கு அப்பாற்பட்டவையாகும். தமிழக சட்டமன்றப் பேரவை, அவைத்தலைவர், அவை உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் மதிப்புரிமைகளைப் பாதிக்கின்ற முறையிலும் புறக்கணிக்கின்ற வகையிலும் தவறான கருத்துகளையும் தவறான செய்திகளையும் வெளியிட்ட ஒருசில பத்திரிகைகள் மீது சட்டமன்ற விதிகளின்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு உரிய தீர்ப்புகளும் வழங்கப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்தச் சட்டமன்றப் பேரவையின் செயலாளர், உச்ச நீதிமன்றத்தில் தண்டனை பெற்றவர்கள் தொடுத்துள்ள வழக்கை ஒட்டி 5-5-1992 அன்று உச்ச நீதிமன்றத்தில் அவையின் நடவடிக்கை தொடர்பான சில குறிப்பிட்ட தகவல்களோடு

நேரில் வருகை தரவேண்டுமென்று உச்ச நீதிமன்றத்தால் ஆணையிடப்பட்டுள்ளார்கள். *27-4-1992* அன்று உச்ச நீதிமன்றம் பேரவைச் செயலாளரை பிரதிவாதியாகச் சேர்த்து நோட்டீசை அனுப்பியதாக உள்ள பிரச்சினை சில செய்தித்தாள்களில் வந்தபோது பேரவைத் தலைவர், இப்பேரவை இடும் கட்டளை மற்றும் தெரிவிக்கும் அறிவுரை ஆகியவை தவிர வேறு எதையும் பேரவைச் செயலாளர் பொருட்படுத்தத் தேவையேயில்லை, வேண்டியதேயில்லை என்று தீர்ப்பு அளித்துள்ளார் என்று இந்தப் பேரவை நினைவுகூர்கிறது. மேலும், நாடாளுமன்ற மக்களவை, மாநிலங்களவை ஆகியவற்றின் செயலாளர்களோ, இந்திய மாநிலங்களின் மேலவை, பேரவை ஆகியவற்றின் செயலாளர்களோ இதுவரையில் உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது பிற நீதிமன்றங்கள் ஆகியவற்றின் வரம்பு கடந்து நிற்கும் ஆணைகளை ஏற்று எந்த ஒரு நீதிமன்றத்திலும் ஆஜரானதில்லை என்பதை இப்பேரவை தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆகவே, பேரவையின் ஆணைகளை நிறைவேற்றி வைக்கின்ற பேரவைச் செயலாளர், உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆணையை ஏற்று 5-5-1992 அன்று உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகவேண்டிய அவசியமேயில்லை என்று இப்பேரவை தீர்மானிக்கிறது. இதேபோல, அவை உரிமை மீறல் பிரச்சினைக்காக உச்ச நீதிமன்றத்திலேயுள்ள இப்பேரவை தொடர்பான அனைத்து வழக்குகளிலும் பேரவையின் எந்த ஓர் உறுப்பினரோ, செயலாளரோ, பேரவைச் செயலக ஏனைய அதிகாரிகளோ, எவ்வித நோட்டீஸ்களையும், அழைப்பு ஆணைகளையும், பிற ஆணைகளையும், அறிவுறுத்தல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்று இப்பேரவை தீர்மானிக்கிறது.”

இந்தத் தீர்மானத்தை அன்றைக்கு நிறைவேற்றி இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையிலே உரையாற்றியவர், அவையின் முன்னவர் மாண்புமிகு நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் ஆவார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு என்ன நிலை? அந்த நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களை அவைத் தலைவராகக் கொண்ட அந்தக் கட்சியினுடைய சார்பில் நீதிமன்றத்திலே தரப்பட்டுள்ள வக்காலத்தில், பேரவைத் தலைவர், தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலாளர், சட்டமன்றச் செயலாளர், இந்த மூவரையும் இணைத்து, இவர்களுக்கு Notice அனுப்பப்பட வேண்டுமென்ற வகையிலே வக்காலத்து நீதிமன்றத்திலே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. நீதிபதியே பார்த்து இவர்களையெல்லாம் ஏன் சேர்த்தீர்கள், எனவே, இதை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று கூறியிருக்கலாம். என்ன காரணத்தாலோ அது அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு

உள்ளே செல்ல நான் விரும்பவில்லை. அது நீதிமன்றப் பிரச்சினை என்ற காரணத்தால் செல்வது முறையாகாது. ஆனால், இவர்களையும் இணைத்து எந்தக் கட்சியினுடைய அவைத் தலைவராக இன்றைக்கு இருக்கின்ற நாவலர் அவர்கள் அன்றைக்கு அவையின் முன்னவராக இருந்தாரோ அன்றைக்குச் சொல்லப்பட்ட அந்தக் கருத்துகளுக்கு மாறாக அந்தக் கட்சியிலே உள்ளவர்கள் இன்றைக்கு நீதிமன்றத்திலே பேரவைத் தலைவர் மீதும், தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலாளர் மீதும், சட்டமன்றச் செயலாளர் மீதும், குறிப்பிட்டு அவர்கள் மீது இந்த வக்காலத்தை வழங்கி இருக்கின்றார்கள், சமர்ப்பித்திருக்கின்றார்கள். அந்த அடிப்படையிலே ஒரு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு 23 ஆம் தேதி அன்று பேரவைத் தலைவராகிய தாங்கள் இந்தப் பேரவை உறுப்பினர்களுடைய ஏகோபித்தத் தீர்மானத்திற்கிணங்க அறிவித்த அந்த ஆணையின் அடிப்படையிலே அல்ல—22 ஆம் தேதி தான் நடந்தது என்பது, எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகுதான், நான் இங்கே கோட்டைக்கே வந்தேன். வந்தபோதுகூட அவைக்கு வரவில்லை நான். அமைச்சர் வீரபாண்டி ஆறுமுகம் அடிபட்டு, இரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தி உடல்நலமின்றி வீட்டில் இருந்த எனக்குக் கிடைத்தவுடன் ஓடோடி வந்தேன். வந்து, சிகிச்சை பெற்ற அவரை தங்களுடைய அறையிலே பார்த்து, அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அங்கே உள்ள ஒலிபெருக்கியினுடைய சத்தம்கூட கிடையாது. இங்கே என்ன நடந்தது என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. இங்கே வருவதற்கு முன்பே தாமரைக்கனியின்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு தாமரைக்கனி ஒரு வார காலம் அப்புறப்படுத்தப்பட வேண்டும் — அவர் காவலிலே வைக்கப்பட வேண்டும்— தண்டிக்கப்பட்டல்ல—என்ற முறையில் அவருக்குப் பாதுகாப்பாகக்கூட ஒரு உத்தரவைத் தாங்கள் பிறப்பித்ததாக பிறகு நான் அறியவுற்றேன். இதுதான் அன்றைக்கு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி.

பிற்பகல் 1-05

அந்த 22 ஆம் தேதி நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு இந்த அவையிலே தாங்கள் எடுத்த அந்த முடிவு சரியானதுதான் என்பதை 23 ஆம் தேதி அன்று தாமரைக்கனிக்கு 15 நாள் சிறைவாச தண்டனை அளிக்கவேண்டும் என்று இந்த அவையிலே உள்ள அத்தனை உறுப்பினர்களும் ஏகோபித்து ஒரேமனதாக அதை ஏற்றுக்கொண்ட ஒன்றிலிருந்து அவர்களே வழிமொழிந்து அதாவது அவை முன்னவர்,

1999 மார்ச் 24] [கலைஞர் மு. கருணாநிதி]

பேராசிரியர் முன்மொழிந்ததை அனைவரும் வழிமொழிந்து ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்தே அது *23* ஆம் தேதி மாத்திரமல்ல, *22* ஆம் தேதி எடுத்த முடிவையும் அத்தனை பேரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதுதான் பொருள். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) ஆனால், நீதிமன்றம் *22* ஆம் தேதி எடுத்த அந்த முடிவு சரியில்லை என்பதைப்போல அவரை ஜாமீனிலே வெளியிலே விடவேண்டும் என்ற ஒரு கருத்தை தந்திருக்கிறது. இதற்கிடையிலேதான் இப்படிப்பட்ட ஒரு மோதல் ஏற்பட்டுவிட்டதாக பத்திரிகையிலே நண்பர்கள் எல்லாம் இங்கே எடுத்துக்காட்டியதைப்போல பரபரப்பான செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. இது உள்ளபடியே பத்திரிகைகளுக்குப் பரபரப்பான செய்திதான். பத்திரிகைகளை நான் குறைகூற மாட்டேன். இன்றைக்குள்ள சூழ்நிலையை எந்தப் பத்திரிகையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாது. எனவேதான், பத்திரிகைகளிலே இந்தச் செய்தி பல பக்கங்களில் இன்றைக்கு வெளி வந்திருக்கிறது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாமன்றம், இன்றைக்கு அவர்கள் அளித்திருக்கின்ற அந்தத் தீர்ப்பை—நேற்று வெளிவந்த அந்தத் தீர்ப்பை அல்ல—இன்றைக்கு அறிவித்திருக்கின்ற அந்தத் தீர்ப்பை ஏதோ நமக்கு ஏற்பட்ட ஒரு தோல்வியாக யாரும் கருதிக்கொள்ளக் கூடாது. மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தாங்களும் கருதிக்கொள்ள மாட்டீர்கள் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ஏனென்றால், இது தோல்வியே அல்ல. தோல்வி என்றால், அன்றைக்கு, இந்தச் சட்டமன்றக் கூட்டத்தொடர் வரையிலே தாமரைக்கனி கூட்டத்திலே கலந்துகொள்ளக் கூடாது என்று எடுக்கப்பட்ட முடிவு ரத்துச் செய்யப்படவில்லை நீதிமன்றத்தால். எனவே, இது தோல்வி அல்ல. ஒரு சிறு சறுக்கல். நாம் சறுக்கினோமா அல்லது நீதிமன்றம் சறுக்கியதா என்ற அந்தக் கேள்விக்கும் நான் விடை காண விரும்பவில்லை. ஏதோ ஒரு சறுக்கல் எப்படியோ ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சறுக்கலின் காரணமாக, அவர் ஜாமீனிலே இன்றைக்கு வெளிவர வேண்டுமென்று நேற்றையதினம் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நேற்று —1¼ மணிக்கு—இந்த அவையில் எல்லா உறுப்பினர்களும் சேர்ந்து தாமரைக்கனிக்கு *15* நாள் சிறைவாச தண்டனை என்கிற கருத்தை அனைவருமே ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொண்டு, அதைத் தாங்கள் ஏற்று அவரை அந்தத் தண்டனைக்கு உரியவராக ஆக்கியது *1* மணி *15* நிமிட அளவிலே. 2½ மணி அளவிலே நடைபெற்ற நீதிமன்ற

விசாரணையில் அவர்கள் அவரை வெளியிலே விட வேண்டும் என்கிற ஆணையைப் பிறப்பித்தார்கள். அந்த ஆணை 8¾ மணிக்கு மேல்தான் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றிருக்கிறது. சிறை அதிகாரிகளுக்குச் சென்றிருப்பதாக இன்றைக்கு பத்திரிகைகளிலே எல்லாம் செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. ஆனால், இங்கிருந்து, மாமன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவராகிய தாங்கள் இட்ட ஆணை 6 அல்லது 6½ மணி அளவிலே சிறைச்சாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது. இதிலே சிறை அதிகாரிகளுக்குப் பெரும் சங்கடம், எந்த ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்று. ஆனால், அவர்களைப் பொறுத்தவரையிலே முன்னாலே வந்த ஆணை 15 நாள் தண்டனை என்கின்ற ஆணை மாமன்றத்தினுடைய ஆணை. ஆனால், நீதிமன்றம் வெளியிட்டிருக்கின்ற தீர்ப்பில், 7 நாள் அவர் காவலிலே வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத்தான் அவர்கள் கருதிப் பார்த்து அவருக்கு ஜாமீன் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே எந்த ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்ற சங்கடத்திற்கிடையிலே நீதிமன்றத்திற்கும் இந்த மாமன்றத்திற்கும் இடையிலே ஒரு மோதல் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று இந்தப் பிரச்சினையை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கையாள வேண்டும் என்றுதான் நானும் கருதுகின்றேன்.

பிற்பகல் 1-10

இங்கே பலப்பல உதாரணங்கள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டன. இலை, துணி, தண்டவாளம் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டன. இன்னும் சொல்ல வேண்டுமேயானால், நீதிமன்றம், இந்த மாமன்றங்கள் இரண்டுமே ஒரு மத்தளத்தினுடைய இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றது. ஒரு பக்கத் தோல் கிழிந்தாலும் மத்தளம் ஒழுங்காக ஒலிக்காது. எனவே இரண்டு பக்கத் தோலையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது என்பதை நான் எடுத்துக்காட்டுகின்றேன்.

தங்களைப் பொறுத்தவரையிலே எனக்கு நிறைந்த நம்பிக்கை உண்டு. பாரம்பரியம் மிக்க நீதிக் கட்சியினுடைய பெருந்தலைவர்களில் ஒருவரான பி.டி.ஆர். அவர்களுடைய மகன் மாத்திரமல்ல தாங்கள். நீதிக் கட்சியின் இன்றைய வாரிசுகளிலே ஒருவராக விளங்குபவர் தாங்கள். 'நீதிக் கட்சி'யிலே இருக்கிற, கட்சி இருக்கிறதோ, இல்லையோ, நீதி என்றைக்கும் உங்களுடைய நெஞ்சிலே நிலைத்து இருக்கும் என்பது எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே இந்த அவையினுடைய

இறையாண்மையைக் காப்பாற்றுகின்ற, உரிமையைக் காப்பாற்றுகின்ற அத்தனை பொறுப்பும் உங்களுக்கு இருக்கிறது. நான் சொல்லுகின்றேன். உங்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவும் தெரியும். விட்டுப் பிடிக்கவும் தெரியும், நிறைவேற்றுங்கள் என்று கூறி விடைபெறுகின்றேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு அவை முன்னவர் அவர்களும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் மற்ற கட்சிகளின் தலைவர்களும், நம்முடைய அவையின் இறையாண்மை குறித்து ஏராளமான நல்ல கருத்துகளைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அதற்கு மேல் சொல்வதற்கு எனக்கு ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் சில விளக்கங்கள் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இந்த வழக்கு தொடர்பாக முதலாவதாக நம்முடைய உறுப்பினர் டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் சொன்னதைப் போல, இறுதியாக முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியதைப் போல, இந்த வழக்கிலே பிரதிவாதிகளாக, தலைமைச் செயலாளர், பேரவைத் தலைவர், பேரவைச் செயலர் மூன்று பேருமே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அரசு எடுக்க வேண்டிய முடிவு, தலைமைச் செயலாளர் இதிலே பிரதிவாதியாக ஆஜர் ஆவதா, இல்லையா என்பது. ஏனென்றால், அவருக்கும் இந்தத் தீர்ப்பிற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. பேரவைத் தலைவர் என்ற முறையில் எந்தக் காலகட்டத்திலும் எனக்கு உயர் நீதிமன்றமும், உச்ச நீதிமன்றமும் பேரவைதான். ஆகவே எந்த மன்றத்தின் உத்தரவையும் நான் பொருட்படுத்தப்போவதில்லை என்பதை (மேசையைச் தட்டும் ஒலி) மிகத் தெளிவாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

பேரவைச் செயலாளரைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு விளக்கம் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். எங்களுடைய சட்டப் பேரவைத் துறையிலே 400-க்கும் மேற்பட்டவர்கள் ஊழியர்களாகப் பணியாற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் ஊதியம் சம்பந்தமாக, ஊழியம் சம்பந்தமாக வழக்கு உயர்நீதிமன்றத்திலே தொடுக்கின்ற நேரத்திலே செயலாளர்மீது தான் வழக்குத் தொடுப்பார்கள். அதிலே பல நேரங்களில் செயலாளர்மீது வழக்குத் தொடர்ந்தாலும், உத்தரவை பேரவைத் தலைவர்தான் போட்டிருப்பார். அது நீண்டகால மரபு, இப்படி ஊழியர்கள் தொடர்பான வழக்குகளிலே உயர்நீதிமன்றம்